

[Bartholdy.]

i Landstinget af Ændringerne til Straffeloven i Juni), er dette Raab ikke mere holdt op at lyde. I stadig større Kredse af den nordslesvigske Befolkning venter man en Løsning af Interneringsspørgsmaalet paa dette Grundlag. De hjemstavnsbundne Nordslesvigere ønsker Genoprettelse og Sikring af den indre Fred mellem Kongeaaen og Skelbækken. Skal denne Fred forstyrres af en lille Gruppe, der er kommet ud af Ligevægt? Rigsdagen staar over for en skæbnsvanger Afgørelse. Hvilke Trin, Amnestien indeholder, hvorledes den skal anvendes over for de enkelte Kategorier blandt de dømte, er et praktisk Problem. Det gælder først og fremmest Beslutningen om at afslutte et Kapitel i dette Grænselands Retshistorie, som indebærer store Farer“.

Man henviser derefter til den Amnesti, der fandt Sted over for de Slesvigere, der i Trearskrigen havde kæmpet paa Slesvig-Holstens Side, men denne Sammenligning kan man ikke uden videre drage. Forholdene var dengang ganske anderledes end i 1940. Der var da oprettet en selvstændig slesvig-holstensk Regering med egen Hær og egen Administration, og selv om der var kæmpet direkte mod Danmark, skelnede man alligevel fra dansk Side stærkt mellem Lederne og de menige. De første blev straffet og udvist, de sidste gik fri. Men under denne Krig var Forholdet det, at der skete et Angreb, et Overfald paa Danmark paa Trods af givne Løfter, og ingen kunde misforstaa denne Situation, selv om den danske Regering paa Grund af Forholdene ikke tog Kampen op, men indrettede sig med lang Besættelse for Øje. Enhver dansk Statsborger, ogsaa den tysksindede Nordslesviger, maatte vide, at det vilde medføre Foragt og eventuelt Straf at gaa i Fjendens Tjeneste, og ingen kunde være i Tvivl om, hvem der var Landets Fjende, selv om det ikke kunde udtales offentligt. Intet Land kan tillade sine Borgere at begaa Handlinger af den Art under fjendtlig Besættelse, og ogsaa Mindretallets Medlemmer maa straffes derfor.

Med Hensyn til de Frontfrivillige har jeg for øvrigt altid været af den Mening, at der er en meget betydelig Forskel paa den unge Hjemmetysker, som via Privatskolen og Hitlerjugend er opdraget til at betragte ikke Danmark, men Tyskland som sit Fædreland, og saa den Lømmel, for ikke at bruge kraftigere Udtryk, heroppe i det gamle Land, som meldte sig til Frikorps Danmark eller Schalburgkorpset.

Over for denne Kategori af Mindretallet har jeg altid som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard syntes, at Strafnedsættelse kunde være berettiget, og saa vidt jeg har kunnet konstatere, har ogsaa alle Dommere i Grænselandet taget vidtgaaende Hensyn til denne Kategori. Helt unklade at straffe disse Folk, som dog ingen Garanti havde for at undgaa at komme til at kæmpe mod Danmark, vilde man ikke, men Straffetiden har i mange Tilfælde nærmest været at betragte som en Karantæne for disse unge, som vitterligt, gennemsyret som de var af nazistisk Aand og Tankegang, ikke var egnede til straks at indtræde i det danske Samfund. Men med Hensyn til de andre Kategorier, navnlig de Tidsfrivillige, hvoraf de fleste er ældre, kan det absolut ikke tjene dem til Undskyldning, at de som Borgere i et frit Land med en høj Kultur har ladet sig føre og vildede.

Men nu er Kravet om Amnesti jo fremført, ikke blot nede i Grænselandet, men ogsaa i det øvrige Land. Om Forholdene i Nordslesvig maa det først og fremmest gælde, at der ikke paa nogen Maade gives Mindretallet Medhold i dets Opfattelse af, at der er øvet Uret mod det, eller at der er faret for haardt frem imod dem, der blev interneret sidste Sommer, saadan som det er blevet fremstillet fra visse Hold. Der blev ikke faret for haardt frem mod dem, der blev interneret sidste Foraar. Interneringen var en Nødvendighed i Nordslesvig som heroppe. Jeg har som Kommandant i Faarhuslejren sidste Sommer overværet talrige af disse Interneringer og Indsættelser. Der var ingen, der led Overlast, og jeg vil mene, at det tjener Nordslesvigerne i høj Grad til Ære, at hele denne Afvikling trods megen berettiget og længe indeklemt Harme foregik uden Blodsudgydelse og uden Mishandlinger. Man maa ogsaa huske paa, at det skete umiddelbart efter en lang lovløs Periode.

Jeg finder det derfor temmelig beklageligt og ogsaa i høj Grad misforstaaet, naar der nu fra dansk Side lyder Røster, der støtter Mindretallet i deres Klager over den paastaaede Uret over for dem. Jeg tænker her navnlig paa to Artikler, den ene af Professor Hal Koch, som jeg ikke skal beskæftige mig nærmere med, da jeg i høj Grad vil bestride hans Kompetence til at udtale sig om dette Spørgsmaal, den anden af forhenværende Folketingsmand J. P. Nielsen, en Mand, hvis Kompetence og Kendskab til Grænsespørgsmaalet jeg ikke paa nogen Maade vil underkende, og en Mand, som jeg